

KATOLIŠKI GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA: 34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83177

PODUREDNIŠTVO: 34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Leto XXXI. - Štev. 6 (2034)

Gorica - četrtek, 9. februarja 1989 - Trst

Posamezna številka Lir 1000

Prešernov duh in zamejski Slovenci Neprijeten pričevalec za Vzhod in Zahod

Predstavnik judovske skupnosti v Italiji je med večerno televizijsko razpravo izjavil: »Čutim se Juda, ker se istovetim s tem narodom, ker se doživljam kot njegov del, del njegove zgodovine...«

Ocenili so, da je Judov v Italiji približno 17.000. Prav toliko je Ladincev v pokrajinah Bocen, Trident in Belluno. Porazdeljeni so prav kakor mi na tri različne pokrajine, ki jim nudijo tri različne vrste pravic.

Ne vem, ali tudi sami doživljajo medsebojne razprtije, za gotovo pa vem, ker je zapisano, da je obnovljena zavest skupne zgodovine in skupnega jezika povečala njihovo število za nekaj tisoč ljudi v času, ko prav gotovo tudi Ladinci ne morejo nikakor ubežati demografskemu padcu.

Taka skupna zavest, ki se krepi pri Ladincih, je prav lahko trdno jedro vsakega naroda. Velik del take slovenske skupne zavesti naj bi se konkretiziral v Francetu Prešernu.

Tako naj bi bilo, kajti Prešeren lahko je in je živ le takrat, ko ga vzamemo v roke, le takrat, ko njegove pesmi prebiramo, spoznavamo in se jih naučimo ljubiti. In če je to le enkrat na leto, zaživi zavest o njem in hkrati o nas samih le takrat. Ali pa še takrat ne.

KAJ NAM NUDI PREŠEREN

Ob Prešernu bi se morda za trenutek ustavili, lahko bi se le oddahnili. Lahko bi ob njem ali v njem poiskali čas in priložnost za lastno poglabljanje, za preverjanje tega, kar delamo. Lahko bi le prebrali nekaj preprostih ljudskih resnic: »brez truda večno se ne da živeti«, »človek toliko velja, kar plača«, »ni nesrečen, kdor v grobu leži«; ali trpkih ugotovitev, ki jih čas, žal, še ni mogel ozaljšati, kot je pesnikov verz o zemlji slovenski »predragi deželi, ki si jo ljubil presrečno ves čas, v k'teri očetje so naši sloveli, k'tera zdaj ima grob komaj za nas.«

Vsega tega smo lahko deležni, če nam je z materinim mlekom ali s prvo kupljeno homogenizirano hrano, z vrtcem in s prvo šolsko vzgojo dana zavest, da smo v Prešernu in iz njega, da smo sicer kot narod majhni, drugim morda celo malo pomembni, saj tudi v tekmi narodov velja, »da le petica dà ime slovečes«, vendar z veliko voljo do življenja, z zavestjo, da smo drugačni in da nam te pravice do drugačnosti nihče ne sme kratiti, z veliko moralno silo, ki nam jo naj da, če nič drugega ne, vsaj tisto tako nemoder slovenstvo. Nemoder, ker se nekaterim zdi ozko in bi ga na vsak način iz te čuječe ozkosti želeli spraviti v nekakšno bratsko odpiranje kultur, ki je sosedsko najbližja.

In vendar to slovenstvo ni tako nemoder, če se v njegovem imenu in v našem času pojavljajo novi junaki. Taki, ki kot zvezda supernova zažarijo v ognju svojega uničenja, če ni za njim drugih navadnih smrtnikov, ki bi iz izzivalnega dejanja znali narediti ustaljeno rabo v svojem vsakdanjem življenju.

KAJ NAM MANJKA

Občutek me morda vara, da je bolj malo takih, ki bi bili pripravljeni v zavesti prostora, ki jim pripada, vihrje, ki te zajame, ko ti stopajo po pravicah, udejanjiti vse tiste lepe besede, ki jih slišimo in beremo ob različnih priložnostih, posebej ob tistih, ko si govornik obeta nekaj dobrega zase ali za svoje somišljenike.

Dovolj energije za to imajo mladi, nimajo pa sredstev. In ko pridejo do sredstev, so največkrat dovolj stari, da jih življenje upreže v svoje tirnice. Tako enotnost mladih ob pojavu krivic največkrat preraste v že kar dedno slovensko razcepjenost — ali v pluralizem, če nam je tako ljubše.

To ni nič negativnega, dokler nas ne žene stran od dvorane, ki jo uporabljajo bell, ali od druge, ki je pod rdečim režimom. Kajti kultura je ena in že zdavnaj je mimo čas, ko smo si mogli prvoščitni glavna in stranska kulturna društva, vse vrste športnih organizacij, celo

miriadi prireditelj in prireditvic. Kajti — in morebiti se je kdo tega že zavedel — v rdečih in belih dvoranah zeva praznina, čedalje večja in pošastnejša.

Tudi kulturniškim protagonistom je televizija velika konkurenca in Slovenca ne spraviš več iz udobne hišice z neškodljivo slamico »ljudskosti« kot nebojčljene črička. Za to je potrebno vse kaj drugega.

KAJ POTREBUJEMO

Predvsem občutek za kakovost bodisi ustvarjalcev kot porabnikov. Zavest, da se ne smemo zadovoljiti s prvim ugodjem, ki nam je na voljo. Zavest o duševni lenobi, v katero se sami pehamo. Dovolj pogosto slišimo besede: »Lažje berem italijansko, ker mi bolj teče, slovenske knjige... ne razumem.«

Za vsak cilj je potreben trud. In če se ne zadovoljimo z enačbo: »moje ugodje je to, kar dobim najhitreje«, potem bomo dvignili tudi svojega slovenskega duha, da bo sposoben videti še druge vrednote, da bo začutil potrebo po trajnejših in pomembnejših dobrinah in smotrih.

Le tako se bo tudi najoddaljenejši »Sla-ve sin« zavedal svojega izvora brez občutka krivde, ki nas včasih zgrabi ob opazki, da v lastnem kraju govorimo slovensko.

Le tako se bo v naših srcih utrdilo samospoštovanje ob zavesti vseh, ki so naš narod gradili. Le tako bomo v sebi gojili večno mlad občutek naroda, ki ne bo dopustil, da bi nas sile časa v starih letih izučile, »da smo brez dna polnili sode«.

Saj imamo v Prešernu pesnika, ki nas bodri; on je tisti Orfej, poslan, »da bi nam srca vnel za čast dežele, med nami potolažil razprtije, in spet zedinil rod...«

JELKA CVELBAR

Državni udar v Paragvaju

Že od leta 1954 je revno južnoameriško državo Paragvaj, ki ima svoj dohod do Atlantskega oceana le po velereki Paraná, diktatorsko vladal general Strössner, po prednikih nemškega pokolenja. Na oblast je prišel z vojaškim udarom in z enakim udarom je bil pretekli teden tudi odstranjen.

Za to je poskrbel njegov najožji sodelavec 66-letni general Andrés Rodríguez. Toda udar je zahteval številne žrtve, ne sicer med civilisti, pač pa med vojaki, saj se je diktatorjeva osebna straža krčevito upirala. Mnogi upajo, da bo tako prišlo do postopne demokratizacije tudi v tej osamljeni državi, čeprav puč ni nastal v vrstah politične opozicije, temveč prišel iz vrst vojaštva. Sicer je novi državni poglavar že izjavil, da bo spošto-

val človekove pravice in katoliško vero, toda dokler ne pride do demokratičnih volitev, se politični položaj v Paragvaju ne bo bistveno spremenil. Medtem pa je 78-letni odstavljeni diktator še v svojo družino zapustil državo in se naselil v sosednji Braziliji, kjer je dobil politično zatočišče.

■ Craxi, ki se je mudil na vljudnostnem obisku v Venezueli, je v tamkajšnji prestolnici Caracasu časninarjem dal neke izjave, ki so spet vznemirile sedanjo vladno koalicijo. Dejal je, da se mora ministrski predsednik De Mita, če hoče ostati na čelu vlade, otestiti odvečnega balasta in ne ponavljati istih napak. Sedaj se vsi sprašujejo, kateri ministri in iz katerih strank naj bi bili omenjeni balast.

IZSILJENA PRIZNANJA

Znano je, da je kardinal Mindszenty na proslulem procesu vse priznal, česar so ga dožili. Obtožil je samega sebe trgo-

vanja s tujo valuto in protidržavne dejavnosti. Seveda je bilo vsem v tujini jasno, da so bila vsa njegova priznanja izsiljena. Sam kasneje v svojih spominih pripoveduje:

»Kdor ni šel skozi preiskovalni zapor na ulici Andrássy v Budimpešti, si sploh ne more predstavljati grozot tega zaslisevanja. Trideset dni so me zaslisevali, mučili na živem telesu in duševno, trije zdravniki so mi z injekcijami skušali ohromiti voljo in zatemniti razum; člani zloglasne tajne policije Rakossijevega režima, »Avo« imenovane, so se znesli nad menoj na najbolj prostaške in prefinjene načine. Tako sem podpisal vse, kar so želeli.«

A tudi v tistih trenutkih je ohranil svojo prisotnost duha. Svojemu podpisu je dodal skrivnostni črki C.F. Zaman so se sodniki ubadali z njih pomenom. Bili sta začetnici dveh latinskih besed: »Coactus feci« (Storil sem to prisiljen). Sicer pa je kardinal že 26. decembra 1948, malo časa pred aretacijo, zapisal v svoj dnevnik: »Če bi se zgodilo, da bom neke stvari potrdil ali podpisal, vedite, da je vse to lažno in se je to zgodilo v trenutku človeške slabosti.«

NEUKROTJIVI PASTIR DUŠ

Sicer pa ni bilo prvič, da se je Mindszenty znašel v zaporu. Prvič se je to zgodilo že leta 1919 za časa polletne komunistične vladavine Bela Kuna. Leta 1944 ko so ga, hitro po škofovskem posvečenju, aretirali Nemci, ker je odločno obsodil uničevanje Judov, na deportacijo, si je nadel škofovska oblačila, poklical k sebi vse svoje bogoslovce in v slovesnem sprevodu odšel iz stolnice v Veszpremu v bližini Blatnega jezera.

Iz protesta do nacističnega nasilja je zavrgel svoj nemški priimek Pehm (kar pomeni Böhm, t.j. Čeh) in si nadel novega po svojem rojstnem kraju Cseh-mindszent, kar pomeni Naselje vseh svetnikov. Ko je leta 1946 postavil nadškof v Ostrogonu ob Donavi in s tem primas Ogrske, je takoj s prižnice začel nastopati zoper ateizacijo svoje domovine, ki jo je sprožil stalinist Rakossi. In ko je slednji nacionaliziral vse katoliške šole, je ukazal žalno zvonjenje po vseh katoliških cerkvah. Zavedal se je sicer, da v spopadu z brezbožnim režimom ne bo uspel, a hotel je biti dosleden pričevalec svoje duhovne službe. Pričevanje, ki se je zaključilo z mučeništvom in obsodbo na dosmrtno ječo.

NOVO MUČENIŠTVO

Toda čakalo ga je še drugo mučeništvo, tako, ki ga v letih ječe ni nikdar slutil. Postal je žrtev takom. »vzhodne politike Cerkev«.

Začelo se je s tem leta 1961. »Dobri«

papež Janez XXIII. je začel z odpiranjem proti vzhodnemu komunističnemu bloku. Dosegel je od Hruščeva spustitev ukrajinskega velikega škofa Slipeja, sprejel v Vatikanu Hruščevega zeta Adžubeja, dunajskemu kardinalu Königju pa naročil, naj gre v Budimpešto na severnoameriško poslanstvo in pregovori Mindszentyja, naj zaradi splošne koristi Cerkev zapusti Madžarsko in odide v tujino.

Res je König neprijetnega pričevalca za vero in borca zoper stalinistično nasilje obiskal v aprilu 1963, a nič dosegel. Mindszenty je ogorčen odklonil njegov predlog, saj bi po njegovem tak odhod pomenil priznanje, da je bil svoj čas opravičeno obsoben. Zahteval je preklíc obsodbe in popolno rehabilitacijo svoje osebe, na kar pa seveda Kadarjev režim v tistih časih, že zaradi velikega vzhodnega brata, ni mogel pristati.

Minilo je novih osem let, tedaj pa je prišel ukaz iz Rima: »Mindszenty naj nemudoma pride v Vatikan«. Mindszenty je ubogal s krvavečim srcem. A bolečine ni mogel skriti. Pred odhodom na tuje je dejal: »Je to najtežji križ mojega življenja.«

Takoj po odhodu je bil imenovan njegov naslednik Lekai, poln popustljivosti do režima. Kardinala je to silno bolelo. Ni vzdržal v Rimu, naselil se je na Dunaju, da je bil bliže svoji domovini. Še vedno se je čutil primas Madžarske in pošiljal pastirska pisma svoji nekdanji duhovščini.

Leta 1975 je umrl notranje strtna po posledicah pljučne embolije. Pokopali so ga v velikem Marijinem svetišču Marijinem Celju na Zgornjem Štajerskem. Tam čaka dneva, da se vrne nekega dne v znova svobodno domovino. Morda ta dan ni več tako daleč, saj se Madžarska zadnje čase vedno bolj rešuje komunističnih okov. In če bo v tem uspeša, bo to tudi zasluga neustrašenega kardinala. Njegova doslednost, njegovo pogumno pričevanje, pa njegovo mučeništvo bodo gotovo obrodili ob svojem času stoteren sad.

J. Jk.

Postna postava

Cerkvena zapoved, ki izhaja iz Kristusovega naročila, naj delamo pokoro, nam predpisuje naslednje:

1. Post (to je nasititi se samo enkrat na dan) in zdržek od mesnih jedi je obvezen za vse vernike na dan pepelnice (letos 7. februarja) in na veliki petek (letos 24. marca).

2. Zdržek od mesa je obvezen vse petke postnega časa (letos od 10. februarja do 24. marca).

3. Ostale petke izven postnega časa smo se prav tako dolžni zdržati mesnih jedi, lahko pa to nadomestimo s kakim drugim dobrim delom, n. pr.: obisk maše, bolnika, osamljenega; molitev (rožni venec, križev pot); obisk Najsvetejšega v cerkvi; kakšna odpoved (kajenje, vino, slašice, kava).

Zdržek od mesa veže vse vernike od izpolnjenega 14. leta do smrti, post pa od izpolnjenega 14. leta do končanega devetipetdesetega. Post in zdržek odpadeta, kadar je cerkveni ali državni all krajevni praznik (poroka, pogreb). Tisti, ki se hranijo zunaj doma, se niso dolžni zdržati mesnih jedi, pač pa naj se postijo na pepelnico in veliki petek.

■ V začetku preteklega tedna se je italijanski zunanji minister Andreotti en dan mudil v Beogradu, kamor ga je povabil jugoslovanski sekretar za zunanje zadeve Lončar. Za Italijo, je dejal Andreotti, sta pomembni glade Jugoslavije zlasti dve stvari: njena enotnost in neuvrščenost. Ob tej priložnosti je italijanski zunanji minister na sprejemu v italijanskem veleposlanstvu tudi odkloval predsednika izvršnega sveta SR Slovenije Dušana Šinigoja z redom »Viteza velikega križa«, ki je najvišje italijansko odlikovanje, in to za zasluge pri obsejnim sodelovanju in pri delu v skupnosti Alpe-Jadran.

Voščila ob 40-letnici „Katoliškega glasa“

Dragi prijatelji! Zamudil sem rok, da bi javno izrazil svoje čestitke in voščila »Katoliškemu glasu« ob 40-letnici življenja. Naredil bom zato naknadno, kakor voščimo prijateljem in sorodnikom za rojstne dneve in godove. Moje čestitke in zahvala iz treh razlogov.

Pohvala in zahvala za delo in trud. 40 let je dolga doba, če moraš vsak teden nekaj napisati, pozorno slediti dogodkom, ki nastajajo in se odvijajo ob tebi in v bližnjih krajih ter pripraviti material za tisk. Treba je veliko vztrajnosti, požrtvovalnosti, delavne vneme, altruizma. Take vrline sem zmeraj cenil in jih po letih javnega delovanja še bolj cenim.

Drugič je »Katoliški glas« v letih zmede, ko so se ideologije zamešale, zamajala načela in je narodnost izgubila ceno, poudarjal vrednost vere in narodnosti kot sestavini iste duhovne celote, kot vrednoti, ki sta bili sveti velikim Slovincem in sta nas reševali v pogostih ujmah naše narodne zgodovine.

In tretjič, moram urednikom čestitati,

ker ste pokazali velik pogum v težkih in nevarnih časih, ko sta prevladovali ena ideologija in politika in se tudi nasprotna stran mnogokrat ni znašla ter je omahovala v svojih spoznanjih. Pa tudi v spopadih narodnosti ste bili pričevalci resnice in branilci pravice šibkejših in zatiranih.

Želim vam zato veliko zdravja in moči za nadaljnje delo.

Zorko Harej

Ob 40-letnici nepretrganega izhajanja izrekam iskrene čestitke, lenim neprecenljivo delo, ki ga opravljate za utrjevanje narodne zavesti med zamejskimi Slovenci. Obenem se zahvaljujem za pozornost, s katero spremljate delo v deželnem svetu. Želim vam še mnogo let plodnega pisanja.

Bojan Brezigar

deželni svetovalec SSK

Dovolite, da vam ob štiridesetletnici »Katoliškega glasa« izrazim svoje iskrene

čestitke. To še posebej kot slovenskemu neodvisnemu in demokratičnemu tedniku, ki je znal v vseh letih svojega obstoja odločno zagovarjati — poleg osnovnih duhovnih vrednot — idejo samostojnega nastopanja Slovencev na kulturnem, političnem, socialnem in seveda verskem področju.

Zato mu je še posebej Gorica lahko hvaležna za vse, kar je v tem obdobju pomenil. Da bi še naprej šel po nekdanj začetni poti!

Andrej Bratuž

Dragi »Katoliški glas«! Dočakal si sveto-pisemsko število: štirideset let. Iskreno ti čestitam in obenem voščim, da bi prihajal v naše — čim številnejše — domove še mnogo mnogo let tak, kakršen si; ne z ozirom na obliko, pač pa na vsebino. Saj si kakor plamenica, ki razsvetljuje um in razveseljuje srce vsem, ki ljubijo resnico.

S spoštovanjem pozdravlja

Tončka Curk

V PROTITOKU

II.

Ena najbolj pogostih pritožb, ki jih je slišati med kristjani, je, da hodi mladina svoja pota, navadno daleč od Cerkve in od dejavnega krščanstva. Kje je po vašem mnenju vzrok tega pojava?

T.S.: Poglobljen odgovor na to vprašanje bi moral biti najbrž zelo kompleksen. Spomnil bi le na en vidik, ki ga morda ne gre zanemarjati. Gre za problem jezika. V zelo kratkem času se je sistem znamenj in pomenov kratkoma spremenil. Med mladimi in izročilom večkrat ne more priti do dialoga, ker mladi enostavno govorijo drug jezik. En sam primer: beseda »ideologija«. Pred vojno je »ideologija« pomenila enostavno sistem idej. Danes pa je v pomenu te besede nekako vključeno tudi nasilje. Zato mladi ne zaupajo več ne samo »zgrešenim« ideologijam, ampak ideologijam nasploh. A v tem primeru gre čisto le za pojmovni nesporazum.

P.M.: Da mladina dela na različni način kot ostali, je popolnoma normalno. Saj če ne bi bilo tako, bi živeli še v jamah. Ne bojim se odpora in »drugičnosti« mladih. To, kar me najbolj skrbi, je, da so mladi pravilno uravnani, da imajo solidne temelje, na katerih graditi svojo bodočnost, čeprav po lastnem načrtu. Te temelje si pa morajo sami pridobiti, ker jim mi lahko pri tem samo pomagamo, pomagamo pri iskanju, da ne bodo zaman zgubljali časa in dragocenih energij.

Zaradi tega sem mnenja, da so v teh letih mladi res hodili po svoji poti, a ne v nasprotju s Cerkvijo, morda vzporedno z njo, ker so imeli v krvi najlepše ideale in nauke, ki jih Cerkev posreduje človeštvu že dvajset stoletij. Da niso potem teh naukov izražali za dejanskim krščanstvom, je pa problem, ki se tiče vseh nas, saj smo imeli vsi dolžnost jih vzgajati. Vzgoja pa pomeni tudi približati se

človeku in mu prislusniti, da nam bo prislusnil. Ko hočemo na primer otroku nekaj dopovedati, mu ne govorimo z viška, temveč se ponižamo na njegovo raven, ker samo tako bo lahko zaupal in nas poslušal. Kristus je večni izziv za vse ljudi: ali znamo biti tudi mi izzivalni?

Kaj lahko stori v tem oziru tiskana beseda?

T.S.: Mislim, da tiskane besede ne gre ne precenjevati ne podcenjevati. Precenjevati je ne gre enostavno zato, ker imajo danes na človeka neprimerno večji vpliv drugi mediji. Po drugi strani pa je za razmišljujočega človeka, za človeka, ki želi ohraniti kritičen odnos do sveta, tisk zelo enkrat še nenadomestljivo sredstvo, ki ne samo »informira«, ampak tudi »formira«. Kdo naj sicer odpira nova miselna obzorja, nove perspektive? To je tudi poslanstvo »Katoliškega glasa«. Saj beremo v vsaki številki v okvirčku: »Katoliški glas« — list za kritične bralce. V tem pogledu so možnosti tiskane besede res velike.

P.M.: Tiskana beseda igra še vedno veliko vlogo, čeprav je danes ne upoštevamo kot včasih. »Scripta manent«, (Napisana beseda ostane), pravi latinski rek, zato je tudi zelo važno, kaj pišemo. Ni pa dovolj, ker moramo imeti tudi bralce, ki to berejo.

Najboljši način, da bralce pritegnemo, pa je, da jih neposredno vključimo v oblikovanje tiskane besede, na katerikoli način. Samo tako bomo dobili zavest, da je tista tiskana beseda del njih samih in da je v njej vse to, kar jih najbolj zanima in peče.

Morda si vsi bralci tega ne želijo, te pa gotovo nagradimo, če jim posreduje mo vedno nove in kakovostnejše izzive.

Tudi me ni strah, da ne bi mogli vsi izraziti svojih misli, saj je v vsakem časopisu dovolj prostora za želje vseh.

Pogovarjal se je Marjan Kravos

Hodiš v cerkev?

Pred nedavnim sem v reviji z visoko nakladdo zasledil intervju, ki me je takoj pritegnil. Vprašanje je bilo postavljeno mladim od 15 do 23 let in se je glasilo: »Hodiš v cerkev?« Ko sem prebrala odgovore, me je zajelo razočaranje oz. »sveta jeza«. In žilica mi ni dala miru, da ne bi še jaz na to temo napisala nekaj misli, ki je pred nami ravno postni čas.

Kaj so odgovorjali mladi? Na primer: da v cerkev ne hodijo, ker lahko verujejo brez nje; da v cerkev gredo, a ne iz verskih nagibov (iz kakšnih pa potem?); da gredo samo, če imajo čas oz. mama ne da miru; samo za posebne priložnosti, kot so poroka ali pogreb; ena od vprašanih pa sicer gre, a samo, kadar ni maše oz. ljudi, da bi jo »motili«.

Krasno! Kaj bi pa mi na to rekli? Kolkilo jih je med nami, ki pravijo, da so verni, nimajo pa časa za cerkev oz. sv. mašo! Kakšna vera je pravzaprav to? Ponavadi je ravno ob nedeljah v postnem času prelepo vreme za smučanje in za mašo ni časa. Morda pa moramo celo delati (le kolkilo pa jih dela 24 ur na dan?) in izgovor je tu. Če pa že gremo, potem je »kriva« nona, ki nas priganja ali pa gremo celo sami, ker je taka pač tradicija. Ali pa bi imeli slabo vest, če bi župnik spraševal, zakaj nas ni bilo.

Da jih je dandanes veliko preveč, ki hodijo v cerkev kot bi ovce nagnali na pašo, je po vsem svetu opazno. Mnogi se res vedejo, kot bi ne prišli v božjo hišo, ampak muzej. Čeprav je res, da so tu najlepše umetnine, mora najbrž vsako priznati, da je sredi teh zidov mir, ki ga druge ni najti.

Največ »vernikov« bi najbrž lahko uvrstili v skupino, ki sicer hodi v cerkev, a samo ob »posebnih« priložnostih, če smem celo tako reči — velikih praznikih. Takrat jih nekaj gane, so čisto »mehki« in sprejemljivi za Kristusove besede — a žal je to premalokrat za vsakdanje življenje.

Kakšna duhovna revščina! Še dobro, da človek ob takim branju ne izgubi poguma, da bi vsako nedeljo oz. čim večkrat hodil v cerkev. Kaj bo ta mladina delala, ko bodo prišle težave? Ja, zatekla se bo k mamilom in alkoholu, saj na ta način se da marsikaj pozabiti oz. prestaviti za nekaj časa. Vendar, v zmoti so!

Kam bi se uvrstili mi? Kakšno je naše nagnenje do verskih dolžnosti? Zamislilmo se in priznajmo, če ni res kaj farizejskega v nas. Vse nas zanima, a velikokrat nisimo iskreni niti do samih sebe, kaj šele do bližnjega in Boga.

Smo samo kristjani na papirju ali pa pomagamo domačemu župniku, da se počuti potrebnega in zadovoljnega med nami? Smo navajeni samo oporekati in kritizirati, kako dolgočasno je pridigal in kako dolgo je bilo, ali pa smo s srcem pripravljani kaj prispevati za človeško in božje sožitje.

Komaj smo »zlezli« iz božičnih praznikov, že je pred nami strogi postni čas. Mar ni to malo preveč? Spet sama odpoved in zapoved. Že drugega imamo preveč, zdaj pa še to. Ja, drugega. Vse je bolj važno kot naša duša — ta ima čas do zadnje ure... Kaj pa, če bo takrat prepozno in niti dolgočasnega župnika ne bo v bližini?

Tudi Kristus sam je bil na tej trnovi poti, a je vztrajal. Nam seveda to ni tako lahko, ko je življenje lepo in polno presenečenj. Kaj nas zanima, kako gre osamljenemu sosedu ali neki nepokretni znanki, ki že tedne dolgo ni prišla iz hiše, kaj družini, ki je zašla v težave! Važno je, da gre nam dobro in nam nič ne manjka.

Malo pa jih je, ki vedo, kako osrečujoč je občutek, biti nekomu potreben, nekoga razveseliti ali ga samo poslušati. Pa četudi se hvaležnosti ne čuti takoj. Vidimo le sebe, precenjujemo svoje zasluge (ki jih morda sploh ni), povsod zmanjšujemo svojo krivdo, sočloveka pa ne merimo po našem merilu. Prav je zapisal Francišek Saleški: bližnjega dolžimo majhnih spodsrljavev — sebi pa spregledujemo hude napake; kar storimo mi za druge, se nam zdi pomembno — kar storijo drugi za nas, pa nima teže.

Morda bo kdo rekel: saj sem storil to in ono, pa se nič ne žani. Zakaj naj potem? Takrat ne pozabimo, da še Kristus ni uspelo vseh zadovoljiti, kako naj potem nam?

R. B.

■ Namestnik sovjetskega zunanjega ministra in obenem veleposlanik v Kabulu Juli Voroncov je izjavil, da bodo zadnji sovjetski vojaški oddelki do 8. februarja zapustili Afganistan, kar pomeni sedem dni pred dogovorjenim rokom. Skupaj s sovjetskimi vojniki pa so afganistansko prestolnico zapustili tudi člani raznih evropskih poslaništev ter ZDA. Ali bo sedanji komunistični režim Nadžibulaha, čeprav dobro oborožen, kos gverilcem, ki so Kabul že obkolili, pa se bo videlo v prihodnjih dneh.

Glas sovjetskega oporečnika

Po zaslugi sovjetskega voditelja Gorbačova se je akademik Andrej Saharov, znani oporečnik v času Brežnjeva, vrnil v decembru 1987 iz konfinacije v Moskvo. Postopoma so ga spet vključili v razne konference in simpozije, lani jeseni so mu celo dali potni list, da je mogel potovati v ZDA in Pariz. Čeprav je ostal zvest svoji moralni in politični odločnosti, pa je vendarle do nedavnega javno podpiral in zagovarjal Gorbačova in njegovo perestrojko.

Toda po svojem potovanju v od potresa porušeno Armenijo se je vrnil očitno pretresen in spremenjen. Nekaj dni je molčal, ko pa je spregovoril, je ostro obsodil aretacije aktivistov armenskega narodnega gibanja »Karabaha«, češ da s takšnimi koraki Kremelj odstopa od glasnosti in demokratizacije ter ustvarja na novo politične pripornike. Pravijo, da se je pa Gorbačovu zlasti zameril, ko je začel kritizirati volilni zakon in postopek kandidiranja kot nedemokratičen.

V intervjuju za tednik »Moskovske novice« navaja poglobilne programske točke, za katere se bo bojeval, če ga bodo izvolili za poslanca vrhovnega sovjeta ZS-SR. Mimogrede povedano, je Akademija znanosti izključila Saharova iz seznama kandidatov na bližnjih splošnih volitvah, zaradi česar je 2. februarja dva tisoč ljudi demonstriral pred poslopjem omenjene Akademije v Moskvi. Demonstrantom se je pridružil sam Saharov.

In kaj predlaga ta sovjetski oporečnik? — Treba je pospeševati in spodbujati zblizanje socialističnega in kapitalističnega sistema v gospodarstvu, kulturi in ideologiji. Je to edina pot za utrditev miru na zemlji. Gospodarstvo je treba postaviti na osnovo tekmovanja (konkurenčnosti), uveljavi naj se svoboden trg delovnih moči, proizvodjalnih sredstev, surovin in polizdelkov. Prevelika podjetja je treba razbiti in jim ne dovoliti monopolnega določanja cen.

— Jedrska energija je sicer potrebna,

toda centrale je treba graditi izključno pod zemljo in jih tako zavarovati pred potresi in napadi.

— Osebnih dohodke je treba sprostiti, ukiniti vse privilegije oblasti, objavljati podatke o plačah, do skrajnosti skrócić število zaposlenih v družbenopolitičnih organizacijah. Denarna enota rubelj naj dobi realno vrednost in naj postane konvertibilen.

— Državljeni naj postanejo svobodni v izbiri kraja tako začasnega (kot stalnega bivanja). Znotraj države naj se odpravi takom. »propiska«, t.j. omejitve naseljevanja oz. gibanja iz kraja v kraj.

— Volilni postopek naj se spremeni tako, da partijski aparat ne bo mogel več sam odbirati in presojeti kandidata. Poslanca je treba voliti neposredno, prav tako predsednika vrhovnega sovjeta.

— SZ mora postati zvezna država enakopravnih narodov, in vse narodnostne tvorbe naj dobijo pravice zveznih republik.

— Ustanovi naj se posebna komisija vrhovnega sovjeta, ki naj izkorenini posledice stalinizma ter nadzira delo vojske in uprave državne varnosti.

Vse te programske točke so naletele na odgovor v moskovskem dnevniku »Izvestija«. Nekdo je v nepodpisani polemiki (kar se zadnje čase izredno redko dogaja in daje slutiti, da je pisec s samega vrha oblasti) zapisal, da se je Saharov predal »politični fantaziji« ter da je izdal svojo lastno moralo, ko se je iz odkritega bojevnika za perestrojko sprevrgel v njene kritika ter tako seje zmedo v njenih vrstah. Akademiku tudi hudo zamerijo, da daje intervjuje zahodnemu tisku.

A.R.

Salezijanska družba

Sv. Janez Bosko je ustanovil dve redovni družbi za vzgojo mladine: salezijance za moško mladino in Hčere Marije Pomočnice v sodelovanju z Marijo Dominiko Mazzarello za žensko mladino.

Ob Don Boskovi smrti se je družba salezijancev že močno razširila. Štela je 715 članov, med njimi 273 duhovnikov. Delovali so v 57 hišah v Italiji, Franciji, Spaniji, Argentini, Urugvaj, Čilu in Braziliji.

Ob stoletnici svetnikove smrti pa lahko ugotovimo, da sta se obe družbi mogočno razvili. Družba salezijancev šteje sedaj 17.000 članov, od katerih je 11.000 duhovnikov, 2.350 laikov in približno 2.600 v formaciji. Živijo v 1.572 hišah v 96 deželah. Njihova aktivnost je zelo bogata. Vodijo 812 oratorijev ali mladinskih središč, 526 osnovnih šol, 522 nižjih in višjih srednjih šol, 243 poklicnih ali strokovnih šol, 43 kmetijskih šol, 18 univerzitetnih zavodov, 913 župnij, 142 misijskih središč in še številne druge ustanove.

Podoben razvoj so dosegle Hčere Marije Pomočnice, ki jih je danes 16.671. Imajo 1.478 hiš in delujejo v 69 deželah. Na vstop v družbo se pripravlja 532 deklet.

V Italiji ima družba po zadnjih podatkih 2.589 duhovnikov, osem stalnih diakonov, 704 laike in v formaciji 265 fantov. Vodijo 117 oratorijev, 9 osnovnih, 88 nižjih srednjih in 45 višjih srednjih šol, nadalje 40 poklicnih središč. Imajo dve veliki založbi: SEI in LDC. V Rimu deluje tudi salezijanska univerza.

KRATKE NOVICE

■ Italijanski veleposlanik Sergio Romano v Moskvi je odstopil, ker je imel drugačno mnenje o Gorbačovu in njegovi »perestrojki« kot pa italijanska vlada, predvsem zunanji minister Andreotti in ministrski predsednik De Mita. Ze leta 1987 je Romano dejal, da Gorbačov ni noben revolucionar, ampak zgolj reformator sovjetskega sistema. Ne zasleduje sprememb, ampak zgolj dati sedanjemu sistemu novega pogona iz mrtvila, v katerega je začel v času Brežnjeva. Tudi se je Romano obregnil ob De Mito, ki je ob svojem obisku v Moskvi predlagal neke vrste ponovitev Marshallova načrta za Sovjetsko zvezo. Med drugim je dejal: »Sovjetska zveza je na robu gospodarskega poloma. Le kaj naj ji potem tak načrt koristi? Poleg tega ga pa niti ne mara.«

■ Sovjetski zunanji minister Severnadze je po 30 letih hladu med Sovjetsko zvezo in LR Kitajsko obnovil diplomatske stike na najvišji ravni med obema državama. Pogovor v Pekingu se je osredotočil zlasti na tri zadeve: zmanjšanje sovjetskih čet iz Afganistana in vietnamskih (te namreč podpira Moskva) iz Kampučije. Domenjeno je bilo tudi, da bo v maju sam Gorbačov obiskal kitajsko prestolnico.

In ostalo je pri starem

Ob izrednih varnostnih ukrepih (kopica miličinskih vozil stoenk in kombijem s popolno zasedbo, gasilska cisterna, na vhodu letališki röntgen) je v Beogradu potekala od 30. januarja do 1. februarja seja CK ZKJ, ki je bila deležna velike pozornosti sredstev javnega obveščanja. Ze priprave nanjo so povzročile napeto vzdušje, ker so Srbi s svojimi namišljeniki (Vojvodina in Crna gora) zahtevali odstop predsednika jugoslovanskih komunistov Suvarja. Vse je bilo v pričakovanju, da se bosta končno javno spopadla dva nasprotujoča si koncepta: liberalistični (federalistični), ki ga zagovarjata Slovenija in Hrvaška, in neostalinistični (centralistični), ki ga zagovarja Srbija.

In kaj se je zgodilo? Suvar je ostal predsednik komunistov, oba politična koncepta sta bila javno razvidna, vendar sta oba govorila drug mimo drugega, tako da kakih resnejših zaostretev ni bilo. Res pa je, da je vojska s svojimi nastopi postala še bolj avtonomen razsodnik. Veliko pozornosti sta namreč bili deležni izjavi generalov Petra Simića (jugoslovanska armada ne bo križemrok opazovala, kako poteka »boj za Jugoslavijo) in Staneta Broveta (armada ne bo stala ob strani, če bo prišlo do »boja za oblast med območnimi komunističnimi voditelji v večnacionalni Jugoslaviji«).

NOVOSTI IZ SLOVENIJE

Uradna slovenska mladinska organizacija je 1. februarja z velikim medijskim pompom predstavila javnosti gradivo z naslovom »Za demokracijo«, ki je vsebinsko precej zanimivo, saj temelji na svobodnem političnem združevanju in na svobodnih neposrednih in tajnih volitvah. Ob vssem tem pa se je elektrika podražila za 48 %, kar bo večino ljudi zelo prizadelo, ker so za elektriko že sedaj dajali velik delež svoje plače.

STVARNO POROČANJE O SLOVENSKEI EMIGRACIJI

Najnovejša 4. številka »Mladine« (3. februarja) je prinesla obsežen zapis o slovenski politični emigraciji na šestih straneh, kjer so objavili tudi odgovor na vprašanja, ki jih je poslala »Mladina« dr. Marku Kremžarju in odgovor pisarne Slovenskega narodnega odbora, ki ga je podpisal Marjan Loboda. Objavljena je tudi Poslanica SNO s podpismi predsednika Rudolfa Smersuja in tajnikov dr. Ludvika Puša in dr. Petra Urbanca. Navedene so tudi nekatere misli predsednika SKA Andreja Rota.

»Mladina« je tako začela resno razbijati tabu slovenske politične emigracije in ji zato moramo čestitati za pogum in se ji zahvaliti za objavo političnih in narodnih gledanj predstavnikov slovenske politične emigracije v svetu.

V. Slemensky

Papežovo opozorilo

V Italiji že nekaj let prvo nedeljo v februarju praznujejo kot Dan življenja. Letos se je v Rimu 5. februarja organiziral sprevod, ki je krenil iz cerkve sv. Andreja della Valle, kjer je vikar rimskega mesta kardinal Poletti, ki je obenem predsednik italijanske škofovske konference, opravil sv. mašo in v pridigi prošil Boga za spreobrnjenje tistih, ki onečaščujejo s svojim ravnanjem življe-

Letošnji obračun Tedna za krščansko edinost

Molitveni Teden za krščansko edinost je potekal ob srečanju vernikov raznih Cerkev v skupni molitvi in študiju sv. pisma. Prvo tako srečanje 18. januarja je bilo v grško-pravoslavni cerkvi sv. Nikolaja. Bogoslužja so se udeležili tržaški škof Bellomi, arhimandrit Timothy Eleftheriou, protestantski pastirji metodist Klavdij Martelli, luteran Paolo Poggioli, adventist Salvatore Giuga, valdeški pastor Teodor Fanlo y Cortes in dr. Angel Kosmač. Za predstavitev in kratak poseg posameznih pastirjev med molitveno liturgijo je poskrbel g. Lojze Zupančič, predsednik komisije za ekumenizem.

Prvo berilo je bilo vzeto iz 1. Pavlovega pisma Rimljanom, drugo pa iz Janeza o umivanju nog pri zadnji večerji. Metodist Klavdij Martelli je obravnaval Pavlovo pismo Rimljanom ter podčrtal njegove misli o različnosti vrednot, ki jih predstavljajo udje istega Kristusovega Telesa.

Povzetek njegovih misli: Po milosti božji danes spoznavamo svoj skupni krščanski izvor ter se v vsej ponižnosti zavedamo pripadnosti k istemu Telesu, ne da bi se s tem zmanjšala pomembnost ostalih udov. Veselimo se medsebojne povezanosti v različnih službah, ki se med seboj dopolnjujejo. Dar vere nam brani, da bi se nad kom povzdigovali, a se tudi ne podcenjevali. Za zgradbo prave človečnosti v odnosu do drugih navaja sv. Pavel iz pisma Rimljanom dvoje nosilnih stebrov: božje usmiljenje in odklon konformizma. Z veseljem, brez zavisti, odkri-

vamo darove, s katerimi je Bog druge obdaroval, in smo tako deležni bogastva njegovega Telesa Cerkev, vsega človeštva in vesoljne zemlje, ki je naš skupni dom.

Po skupni izpovedi vere, molitvi Oče naša in medsebojni izmenjavi miru se je molitveno srečanje zaključilo. Naslednje dni so sledila še tri druga podobna srečanja z bogoslužjem božje besede: pri adventistih, valdeški in metodistični skupnosti. Vmesni dve srečanja sta potekali v katoliški cerkvi.

Za slovenske vernike pa prireja dr. Angel Kosmač skozi celo leto, ob mesečnih mašah za edinost neke vrste zgodovinski pregled razvoja krščanstva zlasti ob tisočletnici pokristjanjenja Rusije.

Teden edinosti pa je zaključil v svoji rojstni vasi Borštu. Lepo cerkev, še vso v božičnem sijju lučk in zelenega smrečja, je preplavilo mistično vzdušje staroslovskega bogoslužja. S knjižicami, ki so bile na voljo po klopih, so verniki kolikor toliko dobro sledili mašnemu obredu. Z dovršenim izvajanjem globoko religioznih melodij, pod vodstvom dr. Hareja, je neponovljivi ekumenski zbor dejansko poplenil tu pa tam nekoliko težje razumljivo liturgijo.

Vsekakor ima to vsakoletno obnavljanje staroslovske dediščine polno pravo, da nas spominja naših korenin. Poraja pa se tudi želja po spremembi. Ekumenizem zajema danes široke razsežnosti, zato tudi za naš skromni tržaški prostor skupek preteklih načinov ne more več zadostiti svoji nalogi.

F. V.

Duhovna obnova v Trstu

Kot že objavljeno v našem tedniku, bo prihodnja nedelja 12. februarja v Domu duhovnih vaj »Le Beatitudini« v Trstu duhovna obnova za vse vernike, ki želijo resneje preživeti letošnji postni čas in tudi bolj dejavno sodelovati med bližnjicim se mislijo v našem mestu.

Sporod duhovne obnove bo sledeč: ob 9. uri uvodni nagovor in prvo razmišljanje; ob 10.30 spokorno bogoslužje in priložnost za sv. spoved; ob 12. uri skupno kosilo; ob 14.30 drugo razmišljanje in duhovni razgovor; ob 16. uri sv. maša s pridigo in razhod. Vodil bo duhovno obnovo jezuitski pater in misijonar Jože Kokalj.

Udeležbo toplo priporočamo, saj smo je potrebni vsi, ki živimo v tem zmaterializiranem in razkristjanjenem svetu.

Jezus se je pred svojim javnim nastopom umaknil v puščavo in štirideset dni tam molil in se postil. Nato nas spominja vsakoletni postni čas. Umaknimo se tudi mi v začetku letošnjega postnega časa vsaj za en dan v samotno in razmišljajmo tam o namenu našega življenja, o prehojenju življenjski poti in o poti, ki je še pred nami. Naš pesnik bi nam ob tej priložnosti ponovil: »Pusti drobčarje, čas hiti, zbira si zaklade večnosti.«

Za udeležbo ni nujna predhodna prijava. Dovolj je pravočasno priti v Dom in se tam javiti sestri v sprejemnici.

Sv. Ivan - Trst

Biserne poroke. Ze zlate poroke so redke, kaj šele biserne, ko oba zakonca dočakata 60 let skupnega življenja. In prav to se je preteklo dni zgodilo pri Sv. Ivanu v Trstu. Kot smo že v zadnji številki kratko poročali, sta v nedeljo 29. januarja Matija in Ivana Hrovatin v svetoivanski cerkvi s sv. mašo proslavila ta lepi življenjski jubilej. Cerkev je bila polna ljudi kot ob velikih praznikih, zbor je ubrano pel slavljencema v čast, g. kaplan Milan Nemač je daroval sv. mašo in jima govoril, domači župnik pa jima je čestital in dejal, da sta za Sv. Ivan pravi blagoslov, kar tudi popolnoma drži.

(Sporočila slovenskih škofij)

Zahvala koprškega škofa za pomoč za cesto na Sv. goro

Asfalt na Sveto goro je bil položen v jubilejnem svetogorskem letu v mesecu decembru in končan prav na sveti večer 1988, tako da je množica vernikov, zlasti mladih, prišla k polnočnici po urejeni cesti. Dela bodo še trajala zaradi urejanja nasipov ob cesti in polaganja robnikov.

Vsem, ki ste se mojemu vabilu tako velikodušno odzvali, se zares pristržno zahvaljujem. Naj vas Bog, »ki more po moči, katera deluje v nas, v vsem napraviti neznanstvo več od tega, kar moramo prositi in misliti« (Ef 3,20), za vaše darove bogato nagradi. Marija s Sv. gore pa naj spremlja in blagoslovi vse vaše delo in napore v novem letu.

(Sporočila slovenskih škofij)

Zasedal je tržaški pokrajinski svet SSK

V četrtek 2. februarja se je sestel tržaški pokrajinski svet SSK z dnevnim redom, ki je predvideval poročila o krajevem političnem položaju, o pripravah na pokrajinski in sekcijske kongrese in o gradbenem načrtu za sesljski zaliv. Sejo je vodil predsednik dr. Dragomir Legiša.

Poročilo o političnem položaju, ki od blizu zadeva slovensko stranko, je podal politični tajnik Harej. Obravnaval je odnose SSK do ostalih strank, predvsem stike z DC in PSI, ki je, sklicujoč se na vprašanje zamenjave župana v Nabrežini, postavila veto proti vstopu SSK v večino, tako da SSK ni sodelovala pri izdelavi programa nove večine, ni prišla več v odbor na tržaški občini in pokrajini in, če se položaj ne spremeni, tudi ne bo zastopana v važnih ustanovah, kakor so KZE, področje za znanstvene raziskave, pokrajinski nadzorni odbor, ACT in druge. Harej se je v poročilu osredotočil na potek srečanja med SSK, DC in PSI, do katerega je prišlo v torek 31. januarja in se je nadaljevalo v sredo 8. februarja.

Pri drugi točki dnevnega reda je svet SSK potrdil predlog izvršnega odbora stranke, da bodi pokrajinski kongres stranke v soboto 11. marca v športno-kulturnem središču v Zgoniku. Do tega dne morajo vse stranke sekcije izvesti svoje kongrese s pripravo delovnega programa, z izvolitvijo političnega tajnika in odbora ter delegatov za pokrajinski kongres.

Poročilo o načrtu za sesljski zaliv je podal politični tajnik za devinsko nabrežinsko občino Antek Terčon. Načrt za gradnje in sistemizacijo sesljskega zaliva buri politične, gospodarske in družbene kroge, kar se zadnje čase pogosto odraža v javnih obdilih. O tem važnem in delikatnem vprašanju se je v svetu SSK začela razprava in se bo nadaljevala prihodnji četrtek 9. februarja. Problem bodo nato še poglabile pristojne strokovne komisije SSK.

Ob Prešernovem dnevu, prazniku slovenske kulture priredi mešani pevski zbor Sv. Jernej - Opčine v soboto 11. februarja ob 20.30 v Finžgarjevem domu na Opčinah

VEČER SLOVENSKE PESMI

Sodelujejo: OPZ in FPS »Vesela pomlad«, MPZ »Igo Grudenc«, MPZ »Sv. Jernej« in mladinska igralska skupina Finžgarjevega doma. Priložnostni govor bo imel Livij Valenčič

Podelitev nagrad

XIV. natečaja »Mladi oder«

Tudi ta natečaj za leto 1988 sta kot vse prejšnje razpisala Zveza slovenske katol. prosvete (ZSKP) v Gorici in Slovenska prosveta (SP) v Trstu. Podelitev je bila 6. februarja v Peterlinovi dvorani, ul. Donizetti 3 v Trstu. Vse skupine so prejele plakete, za katere je osnutek izdelal umetnik Edvard Zerjal.

Skupaj je bilo podeljenih 19 priznanj, enajst za Tržaško in osem za Goriško. Istočasno so bile podeljene tudi sedemnajstič literarne nagrade za leto 1989, ki jih je razpisala tržaška revija »Mladika« za izvirne novele in ertice ter cikle pesmi. Komisija je prejela 17 novel 16 pisateljev in 13 ciklov pesmi 10 pesnikov.

Prvo nagrado v prozi je prejel Franjo Frančič iz Pirana za novelo »Istra gens mea«, drugo Martina Legiša iz Mavhinj za novelo »Hrast in trta«, tretjo Andrej Arko iz Komna za novelo »Nogica«.

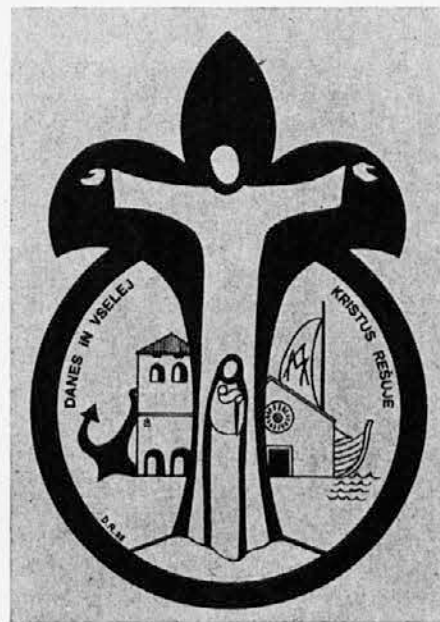
V poeziji je dobil prvo nagrado izbor pesmi iz cikla »Igra za življenje«, katerega avtorica je Neža Maurer iz Škofje Loke. Druga nagrada je pripadla Igorju Vrabcu iz Anglije za izbor pesmi iz cikla »Kras in noč«. Tretje nagrade komisija ni mogla podeliti, priporočila pa je uredništvu »Mladike«, da morebiti odkupi in objavi dve ali tri novele.

Zlate plakete so prejele razne igralske skupine, z Goriške dramska skupina PD Standrež za Goldonijevo igrano »Prebrisana vdova« in za dvodejanko »Kaj?...«, ki jo je napisala in zrežirala Mira Strukelj. Tri priznanja v tej kategoriji so šla na Tržaško: amaterskemu odru »Jaka Štoka« s Proseka in Kontovela za igrano Atilija Kralja »Kdo je na vrsti?«, Sentjakovski dramski skupini za dve prireditvi v Ma-

rijinem domu v ul. Risorta ter Gledališkemu krožku Slovenskega kulturnega kluba za igrano »Geniji v kratkih hlačah«.

Večje plakete so dobile štiri dramske skupine, dve z Goriške in dve s Tržaške in sicer skupina članov zboru Rupa-Peč, skupina »Glosa« v okviru PD Standrež, igralska skupina Finžgarjevega doma na Opčinah in mlajši člani dramskega odseka PD Mačkolje.

Obvestila in navodila za tržaški misijon

Misijon se je že začel, najprej za italijanske vernike, takoj za tem pa za slovenske vernike; kot znano bo od 26. februarja do 12. marca.

Ugotavljamo veliko zavzetost naših duhovnikov, ki so že pripravili podroben spored poteka misijona v svoji župniji. Splošna navodila pa naj veljajo za vse župnije.

V ponedeljek, 20. februarja ob 20.30, bo skupno srečanje za misijon v prostorih Slovenske prosvete v ul. Donizetti 3. Obvezna je prisotnost vseh duhovnikov in župnijskih tajnikov misijona; vabljeni so tudi vsi tisti, ki jim je pri srcu ta dogodek. Dobili smo nove ideje, pobude in pripombe.

V soboto, 25. februarja ob 16. uri, bo v stolnici sv. Justa škof Bellomi izročil križ misijonarjem, ob svojem misijonarju naj bosta duhovnik in zastopnik laikov.

V ponedeljek, 27. februarja ob 15.30, bo v Rižarni poseben obred za žrtve tega kraja od prisotnosti misijonarjev. V ponedeljek, 6. marca ob 15.30 pa bo na pokopališču pri Sv. Ani sv. maša za rajne.

Vsako lahko predlaga svojemu dušnemu pastirju, o čem naj govori misijonar. Kdor želi misijonarja na svoj dom, naj pravočasno javi svojemu duhovniku, prav tako, kdor bi želel osebno razgovor z misijonarjem.

Ves čas misijona — od 25. februarja do 13. marca — bo vsem na voljo telefonska številka tajništva misijona in sicer 83.07.92 od 9. do 22. ure. Vsakdo se lahko obrne na to številko za informacije ali v kakršnokoli potrebi v zvezi z misijonom.

V mestu bodo družine obiskali Italijanski misijonarji. Prišli bodo po vsej verjetnosti tudi v slovenske družine. Lepo jih sprejmite in jim sporočite, da si želite slovenskega misijonarja. Dušan Jakomin

■ Vsako leto priredijo na Dunaju ob koncu pustnega časa v državni Operi elitni ples, ki se ga lahko udeležijo le najbolj ugledni in petični meščani, saj stane ena loža kar 140.000 avstrijskih šilingov, t.j. 15.000.000 lir. Vedno so navzoči tudi člani vlade in predsednik republike. Tako je bilo tudi letos. Ze več let pa je ta prireditvev trn v peti raznim oporečnikom, ki vidijo v omenjenem plesu žalitev za vse, kateri se morajo zadovoljiti s skromnimi sredstvi za preživljanje. Tako so v četrtek 2. februarja uprizorili bučen pohod, bilo jih je kakih 1200, proti Operi, da bi ples preprečili. Toda policija jim je to onemogočila, saj je zaprla vse dohode do poslopja. Prišlo je do ostrih spopadov s policijo, pri čemer je bilo 52 ranjenih (samo od policije 27), 12 aretiranih, škoda pa je več milijonov šilingov (šiling je 105 lir). Demonstranti so uporabljali tudi molotovke, to je steklenice, katere so polnili z nafto iz posebne kamiona, ki sta ga pripeljala dva zahodnonemška državljana. Seveda je policija tudi njiju zaprla.

SLOMSKOV DOM V BAZOVICI

priredi v župnijski dvorani v nedeljo 12. februarja ob 17. uri

PREŠERNOVO PROSLAVO

Nastopijo: ansambel »Synthesis«, otroški zbor »Slomšek« in osnovna šola »P. Trubar«. Slavnostni govornik bo Jožko Kragelj

Z GORIŠKEGA

Miren, Rupa in Peč spet eno

To bi lahko rekli za nedeljski popoldan 29. januarja v župnijski cerkvi v Mirnu, kjer sta mešana zboru Rupa-Peč in Miren pripravila drugo skupno božičnico (prva je bila lani v Rupi). Če pustimo ob strani sodelovanje možke dela zboru Rupa-Peč na Jurijevo nedeljo leta 1981, ko je šlo bolj za improvizirano pomoč ob odsotnosti mirenških pevcev, je tokratno srečanje pomenilo pravzaprav prvo »uradno« gostovanje prejšnjih podružnic v nekdanjem skupnem farnem hramu po dobrih štirih desetletjih ločitve. Ze to dejstvo je tako dajalo mirenški božičnici svojsko simboliko in pomoljnost.

Osrednji del božičnice je predstavljala nastop združenega mešanega zboru Miren-Rupa-Peč s programom desetih božičnih pesmi. Programski izbor je padel na skladbe iz železnega repertoarja: po eni strani zaradi lažje priprave, po drugi pa tudi zaradi njihove vedno sveže prepričljivosti v posredovanju bogastva slovenskih božičnih melodij.

Lep je bil pogled na prezbiterij cerkve sv. Jurija s tako številnim pevskim sestavom, ki je govoril že sam po sebi, toliko bolj pa še s svojo zborovsko govorico. Vsekakor je ta združeni nastop dosegel začetni namen in ponovno izpričal svojo utemeljeno smiselnost. Dirigiral je Andrej Budin, spremljal pa Marko Vuk.

Ob zborovskem sporedu se je zvrstilo šest priložnostnih besedil. Tako je imel Virgilij Ušaj pozdravni govor, Zdenka Ferlat je prebrala članek iz »Družine« o lanski božičnici in Rupi, Marjan Bučinel priredbo pesmi Lenarta Kosiča »Bodite pozdravljeni«, nastalo oktobra 1987 ob posvetitvi novih zvonov na Mirenskem Gradu, Erika Makorič članek iz »Družine« Ob stoletnici rojstva dekana Pahorja, Lučka Tomsič članek iz »Soče« (1908) o ustanovnem občnem zboru Pevsko izobraževalnega društva »Novi žar« za Peč in Rupo (članek je bil ponatisnjen v zadnji številki Katoliškega glasa) in Barbara Pregelj članek iz »Soče« (1905) o novi šoli v Rupi.

V nadaljevanju je tri božične pesmi zapel še moški zbor »Fantje treh vasi«. Do enega najpristrčnejših viškov božičnice pa je prišlo, ko je starosta mirenskega zboru Toni Budin izročil Iviču Kovicu spominsko darilo, umetniško sliko slikarja Franceta Godca »Pogled na vas Peč«. Navzoča sta bila tudi oba dušna pastirja: Mirko Zakelj in Dragotin Butkovič in s svojo besedo (duhovna misel ter zaključna beseda) učinkovito dopolnila program božičnice.

Domače pevke pa so se izkazale tudi v svojih kuharskih sposobnostih in v veroučni dvorani pripravile okusno zakusko.

Škofijska romanja na Sv. goro

Koprski škof Metod Pirih je povabil slovenske in sosednje škofo, naj v sveto-gorskem letu organizirajo škofijska romanja na ta romarski kraj. Za nekatere škofije že vemo, kdaj bodo romale. Verjetno bo prva ljubljanska nadškofija, ki načrtuje romanje za soboto 11. marca. V torek 25. aprila bo romanje tržaške škofije (skupaj za slovenske in italijanske vernike). Koprška bo imela najprej romanje pevcev v soboto 27. maja, za vse ljudi pa v nedeljo 4. junija.

★ Slovensko kulturno rekreativno društvo »Jadro« vabi na predavanje, ki bo v petek 17. februarja ob 20. uri na sedežu društva v Romjanu. Dr. Pavel Medveček iz Nove Gorice bo govoril o spoznavanju in uporabi rastlin v naših krajih ter o pomenu, ki ga imajo neki cvetovi pri posameznih narodih.

■ Pretekli teden je Milan doživel izredno stopnjo onesaženja zraka zaradi koncentracije žveplovega in dušikovega oksida. Zaradi tega je bila občinska uprava prisiljena sprejeti vrsto ukrepov. Tako naj bi se zasebniki odpovedali ogrevanju od 12. do 16. ure, dostavna vozila bodo blago lahko pripeljala le pred 9. uro in med 12. in 15. uro, v zgodovinski središču pa ne bodo smeli niti zasebni avtomobili iz nelombardijskih pokrajin.

Matija in Ivana Hrovatin sta poročena že 60 let

GORIŠKE NOVICE

Mladina svojemu župniku g. Komjancu

Na pokopališču v Sovodnjah se je poslovil v torek 31. januarja, od župnika v imenu domačih skavtov tudi njih načelnik J. Cavdek. Potem ko je citiral odlomek iz pesmi Alojzija Gradnika »Smrti«: »Ko padel bom, kot pade hrast podrt, mi boš odvzela dih in z ust besede in sluh ušesa in očem poglede, utrip srca, in žil, zlohotna Smrt... In vendarle ne boš zmagovalka ti!«

In je potem nadaljeval: »Ni več, g. župnik, tvojih tolažilnih in vzpodbudnih misli, ne globokega prepričanja, da je Kristusova vera temelj človeštva in toliko bolj človeštva. Kot mlad človek, kot Slovenec, prepričan v krščanstvo kot slog življenja in v skavtizem kot doraščanje človeka sem v teh dneh ob misli nate odkril, da si nam dal spoznanje večnosti, da vse od sveta je nično, kar pa se poraja iz Boga, iz neomajne vere v Kristusov nauk, je večno.

Mladini, še posebej skavtom, si zaupal. Zato se sedaj zavedamo, da gre naša pot naprej in da sad nastane iz cveta. Danes sem odkril, da nisi umrl, vedno boš živel v nas, v naših srcih, mislih, molitvah in dejanjih. Naprej bomo skupaj hodili skozi življenje in nobena beseda, nobena politična ali druga ideologija nas ne bodo ločili.«

Z goriške pokrajinske uprave

V ponedeljek 30. januarja je prišel na obisk na goriško Pokrajino deželni predsednik Adriano Biasutti, ki se je tako odzval povabilu goriškega pokrajinskega odbora.

Pokrajinski predsednik Crisci je v pozdravu gostu nanizal vrsto problemov, ki bi jih dežela morala vzeti v poštev za potrebe prebivalstva goriške pokrajine, zlasti na področju industrijskih dejavnosti (tekstilni sektor), informativnih povezav (Informatica Friuli-Venezia Giulia), posegov za gostinstvo, turizem in kmetijstvo, socialno skrbstvo, kulturo in tudi kar se tiče odlaganja smeti.

Odbornik M. Špacapan od SSK je uglede gosta, katerega je spremljal tudi deželni odbornik za zdravstvo Brancati, direktno vprašal za mnenje in namene deželne uprave glede sovedenjskega upepeljevalnika v luči dokumentiranih podatkov o zastrupitvi ozračja in ozemlja v tej slovenski občini.

V odgovoru je deželni predsednik prosil pokrajinsko upravo, naj čimprej izdela načrt za smotrno odlaganje in upepeljevanje smeti, tudi z ustanovitvijo nekakšnega konzorcija med občinami. Največji problem bo seveda določitev lokacije tega novega upepeljevalnika, ker ga seveda nihče ne bo hotel, zlasti v luči zadnjih podatkov.

Odbornik Brancati pa je dejal, da bo Dežela dala preveriti podatke sovedenjske občine na padovanski univerzi, ki je opremljena z napravami za taka merjenja.

Iz odgovorov izhaja, da bo za kakršne koli podatke potrebno precej časa, za dokončno rešitev pa še toliko več. Medtem bodo Sovodnjenci, in ne samo oni, izpostavljeni neznanim odstotkom strupenih snovi.

Na izrecno Špacapanovo vprašanje torej deželni upravitelji niso znali ali hoteli odgovoriti.

Razprava o izsledkih neke analize

O srednja točka dnevnega reda na seji občinskega sveta v Sovodnjah v torek 31. januarja je bila razprava o izidu analize, ki jo je po nalogu občinske uprave napravila ustanova Centro Comune di Ricerca iz Ispre. O izsledkih te razprave je poročal podžupan V. Klemše. Bil je mnenja, da že razpoložljivi vzorci nudijo zadostno sliko o onesnaženju, kljub temu pa bi bila potrebna še dodatna raziskava ob večjem številu vzorcev.

Načelnik svetovalske skupine PCI Rafko Butkovič je med drugim povedal, da je Odbor za odpravo upepeljevalnika na podlagi omenjenih analiz že 19. januarja vložil na goriškem sodišču ovadbo, kateri je 5. februarja sledila še druga, v kateri Odbor nastopa kot civilna stranka in da bo isti Odbor v tej zadevi v kratkem sklical vaški posvet.

Načelnik svetovalske skupine SSK Branko Černič pa je bil mnenja, da onesnaževanja ni kriv samo upepeljevalnik, ampak tudi drugi industrijski objekti na robu sovedenjske občine. Pograjal je tu-

di občinski odbor, ker ni sklical občinskega sveta pred tiskovno konferenco 7. januarja, ker bi se razvoj dogodkov v goriškem odboru gotovo zasakal drugače. Nato je predstavil resolucijo SSK, po kateri naj bi župan in občinski odbor posredovala rezultate analiz goriškim sodnim oblastem, da preverijo odgovornosti in po sodni poti odredijo zaprtje upepeljevalnika. Resolucija pa ni bila sprejeta, saj je prešla le tri glasove, dva sta bila vzdržana, osem pa proti.

R. Butkovič je o resoluciji dejal, da je politično obarvana, saj pelje v razbremenitev političnih strank in da prijava občinske uprave, ko so to storili že drugi, ni več potrebna. V. Klemše pa je SSK poočital, da je v svojem zadržanju dvoumna: eno dela v Gorici, drugo pa v Sovodnjah. Pa prav podžupan Klemše, ki pripada PSI, bi se moral zamisliti, saj ima njegova stranka polno moč odločanja in če bi hotela, bi problem že davno lahko rešila. Toda vse doslej ni sklicala sestanka o tej problematiki. Za vse naj bi bila odgovorna le SSK, za ekologijo, upepeljevalnik, globalno zaščito in še in še.

SSK se svoje odgovornosti dobro zaveda, a terja, da jo tudi druge slovenske komponente podpro. B. Černič je v zvezi s tem omenil srečanje, ki je bilo dan poprej na goriški pokrajini med predsednikom Dežele in odbornikom za zdravstvo in je le predstavnik SSK ob koncu zastavil vprašanje o upepeljevalniku, medtem ko so vsi drugi, vključno s PSI molčali.

Ker so na tem srečanju določili, da se 9. februarja sestane komisija, ki naj preveri analize sovedenjske občinske uprave in Zdravstvene službe ter pove svoje mnenje, bi bilo po besedah B. Černica nujno, da tudi sovedenjski občinski odbor posreduje rezultate analiz sodnim oblastem.

V. Klemše je nato pred glasovanjem o resoluciji SSK predlagal, naj se zadeva najprej razčisti v smislu nakazane poti, iznešene na zgoraj omenjenem srečanju na goriški Pokrajini in osvojitve stališča svetovalca PCI R. Butkoviča, da nima smisla vložiti dodatne prijave, ker so to že storili drugi. Občinska uprava da je napravila vse, kar je bilo potrebno, zaradi česar se odpoveduje pravni poti.

Naj še omenimo, da so se svetovalci v toplih besedah na začetku seje spomnili nedavno umrlega župnika M. Komjanca.

Remo Devetak

Ne živimo v sanjah, ne zatekajmo se v pretveze, ne čakajmo na jutri ali pojutrišnjem, da bi iz svolega življenja napravili nekaj velikega. Učitelj je določil sestanek za sedaj, takoj, in nas pričakuje. »Glej, pri vratih sem in trkam.« (L. J. Suenens)

Važno za upokojene

Vlada je ob koncu preteklega leta odobrila zvišanje pokojnin; najnižje pokojnine se zvišajo tudi za nazaj od julija lanskega leta. Toda tisti, ki uživajo najnižje pokojnine INPS, morajo vložiti prošnjo. Na uradih INPS so na voljo zadevni formularji, ki jih je treba izpolniti in podpisati. Prošnjo je treba priložiti potrdila o vplačanih davkih lanskega leta; to morajo napraviti tisti, ki dobivajo več pokojnin ali imajo poleg penzije kak drug vir dohodkov. Tisti, ki uživajo samo najnižjo pokojnino INPS ali le socialno penzijo, morajo podpisati in vložiti le prošnjo. Za vse je vsekakor najbolje, da se obrnejo na kak sindikalni urad, kjer dobijo zadevne obrazce in vsa ostala navodila.

Splača se pohiteti, ker sicer upokojenec ne dobi poviška penzije. Najnižje penzije se torej ne zvišajo avtomatično!

OBVESTILA

ACM Gorica vabi k mesečni maši za edinost v ponedeljek 13. februarja ob 16. uri v Zavodu sv. Družine v Gorici. Sledi razgovor.

Vabimo na skavtski družabni večer, ki bo v Steverjanu (v prostorih Sedejevega doma) v četrtek 16. februarja ob 20.30. Na tem srečanju bomo skušali razložiti predvsem staršem, kakšni so cilji in metoda vzgoje skavtizma.

ZVEZA SLOVENSKE KATOLIŠKE PROSVETE - GORICA
prireja ob Dnevu slovenske kulture predavanje
prof. dr. Franceta Bučarja

PRAVICA DO DOMOVINE

Predavanje bo v ponedeljek 13. februarja ob 20,30
v Katoliškem domu v Gorici

Slovensko stalno gledališče - Trst uprizori v Kulturnem domu v Trstu igro A. P. Čehova »Striček Vanja« v torek 9. febr. ob 20. uri in v petek 10. febr. ob 18. uri; igro H. Brocha »Povest služkinje Zerline« v soboto 11. febr. ob 20,30 in v torek 14. febr. ob 20,30 ter igro I. Cankarja »Lepa Vida« v nedeljo 12. febr. ob 16. uri, red G.

Društvo slovenskih izobražencev v Trstu vabi v ponedeljek 13. februarja na ponedeljkov večer, na katerem bosta prof. dr. Bogo Grafenaur in predstavnik založbe Obzorja Avsenak predstavila slovenski prevod »Zgodovine Langobardov« Pavla Diakona. Večer bo v Peterlinovi dvorani v Donizettijski ulici s pričetkom ob 20.30.

Župnja sv. Silvestra v Pevmi
in ACM Gorica vabita k

SLOVESNI LITURGIJI

v bizantinsko-slovenskem obredu
ob liturgičnem prazniku sv. Cirila in
Metoda, ki bo v nedeljo 12. februarja
ob 17. uri v župnijski cerkvi.

Sodeluje goriški ekumenski zbor.

DAROVI

Za Katol. glas: Vittoria Kralj Chemelli v spomin na Vilka Metlikovec 20.000; Franc Zbogar, Kanada 10.000; N. N., Peč 15.000; N. N. 60.000; N. N., Devin 50.000; Alojz Gruntar 30.000; cerkveni pevski zbor od Sv. Ivana v Trstu 50.000 lir.

Za sklad Katol. glasa: Herman Jazbec 20.000 in N. N. 15.000 lir.

A. C.: za Katol. dom v Gorici 100.000, za novo telovadnico istotam 100.000 in za žrtve potresa v Armeniji 100.000, skupaj 300.000 lir.

Za Katol. dom: Alojz Gruntar 20.000 lir.
V spomin na pok. župnika Marjana Komjanca darujejo sestra in nečaki za cerkev v Steverjanu 1.000.000, za cerkev v Sovodnjah 1.000.000; za otroški zbor Sovodnje 100.000, za I. steg SGS 100.000 in za II. steg 100.000 lir.

Za cerkev v Sovodnjah: Lojzka in Emil Devetak v spomin na g. M. Komjanca 50.000; Lojzka Klinec v isti namen 50.000 lir.

V spomin pok. g. Marjana Komjanca: druž. dr. Dino Vrtovec za Katol. glas 100.000; za goriške skavte 100.000 in za nakup Svetega pisma za Cerkev v Litvi 100.000 lir.

Namesto cvetja na grob pok. Evzebijje Korošec z Vrha daruje druž. Renato in Helka Devetak, Vrh 48 za katoliški tisk 50.000 in za cerkev na Sv. gori 50.000 lir.

Za obnovitev cerkve na Opčinah: CPZ od božičnega koncerta za luč in ogrevanje 100.000; N. N. za lestence in drugo 100.000; Marica Dolenc v spomin na očeta Justa Bogatec za popravilo orgel 50.000; skupina žena za novi rožni venec Fatimske Marije 114.000 lir.

Za obnovitev cerkve na Banah: Marija Milkovič 5.000 lir.

Za obnovitev cerkve na Ferlugih: N. N. 100.000; Bogomila Ferluga 5.000 lir.

Za Skupnost Družina - Opčine: Marija Križmančič v spomin na brata Antona 20.000 lir.

La ljudski misljon v Trstu: Remigio Anese 10.000; Ana Sosič 40.000; Kristina Grgič 10.000; skupina žena 36.000 lir.

Za barvna okna cerkve v Bazovici: Dar-ko Cerkenik v spomin svoje matere Marije 100.000; Mario Ravalico 20.000; Zofka Fagonova namesto cvetja na grob Svetkote Žagar 10.000; Angela Križmančič in družina Mihalič v spomin pok. Križmančič 40.000; Sabina in Silvija v spomin Svetkote Žagar 20.000; Stefanija Kal-Pickotova 50.000; N. N. 50.000; sorodniki v spomin Svetkote Žagar 125.000; N. N. 5.000; družina Cepar 30.000; Suzana Pregare in Franko Križmančič 100.000; N. N. 10.000; Boža in Silvo ob prvi obletnici smrti nečaka Davida 100.000; nona in nono v spomin vnuka Davida 50.000; Zora Štancerjeva v spomin Ivana Počkaj 20.000; Ada Žagar v spomin tete Ane Marc 20.000; sosedje Andreja Ražem 25.000; Filipovi v spomin očeta Ivana 100.000; Štancerjevi v spomin Francke Filipove 100.000; družina Grmek v spomin matere Angele 10.000; cerkv. zbor Sv. Vincenca, Trst v spomin Svetkote Žagar 50.000 lir.

Spored od 11. do 18. februarja 1989

Nedelja: 8.30 Kmetijski tednik. 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 10.15 Mladinski oder: »Carski sel«. 5. del. 11.00 Nediški zvon. 11.45 Vera in naš čas. 12.00 Narodnostni trenutek Slovencev v Italiji. 14.10 Georges Feydeau: »Hotel svobodne menjave«. Komedija. 14.45 Sport in glasba ter prenosi z naših prireditev.

Ponedeljek: 8.10 Spomin na Alberta Rejca. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.40 Zborovska glasba. 13.30 Gospodarska problematika. 14.00 Poročila in deželna kronika. 14.10 Goriški razgledi. 15.00 Ivan Pregelj: »Plebanus Joannes«. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Komorni orkester Camerata Labacensis. 18.00 Kmetijski tednik.

Torek: 8.10 Naše ljube navade in razvade. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.00 Svet v črno-belem. 12.40 Zborovska glasba. 13.30 Od Milj do Devina. 14.10 Otroški kotiček: »Detektiv Prismoda«. 14.30 Iz Benečije. 15.00 Ivan Pregelj: »Plebanus Joannes«. 15.27 Novice iz sveta lahke glasbe. Pet minut za boljši jezik. 16.45 Postni govor. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Komorni orkester Camerata Labacensis. 18.00 »Slovensko pismo«.

Sreda: 8.10 Narodnostni trenutek Slovencev v Italiji. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.00 Zdravniška posvetovalnica. 12.40 Zborovska glasba. 13.30 Na goriškem valu. 15.00 Ivan Pregelj: »Plebanus Joannes«. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Flavtistka Luisa Sello. 18.00 Literarne podobe.

Četrtek: 8.10 Slovenska postna premišljevanja. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.00 Živeti zdravo. 12.40 Cerkveni mešani zbor iz Sv. Križa pri Trstu. 13.30 Nediški zvon. 14.10 Dvignjena zavesa. 15.00 Ivan Pregelj: »Plebanus Joannes«. 15.27 Pri nas na obisku. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Mešani zbor »Oslo Ungdomskor« iz Osla na Norveškem. 18.00 Dekan Viktor Kos piše župnijsko kroniko.

Petek: 8.10 Koroški portreti. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.00 Ženske in politika. 12.40 Zborovska glasba. 13.30 Od Milj do Devina. 14.10 Otroški kotiček: »Pravljinski svet v barvah«. 14.30 Zapis in glasba. 15.00 »Odiseja«. 15.15 Naši kraji in ljudje. 16.45 Postni govori. 17.00 Kulturna kronika. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Kulturni dogodki.

Sobota: 8.10 Kulturni dogodki. 10.10 Koncertni in operni spored. 12.00 Narava ima vedno prav. 12.40 Zborovska glasba. 14.10 »Glas od Rezijev«. 14.30 Glasbeni listi. 14.45 Filmi na ekranih. 15.00 Zabavnoglasbeni program. 17.10 Mladi izvajalci. 18.00 Umetniški večer s Stanislavo Bonisegna in Alešem Valičem.

DAROVI

Za dela v Marijinem domu v Rojanu: sestra Dragica z možem Gvidom in nečaki v spomin s. Marije Terezine Stergar 250.000 in Marija Oberti 200.000; Elda Tavčar ob smrti mame Pine 100.000; Albina in Marija Herščak 50.000; Dora Giovannini 30.000 lir.

ZAHVALA

Vsem, ki so počastili spomin župnika

Marjana Komjanca

se toplo zahvaljujemo. Še posebej izražamo zahvalo g. nadškofu Antonu Vitalu Bommarcu, zastopnikoma ljubljanskega metropolita in koprškega škofa ter duhovnikom in vsem, ki so se ga spomnili z besedami. Bog povrni tudi vsem, ki so mu pomagali v boleznih.

Sovodnje, Steverjan, Gorica, Malcesine, Kalifornija, 9. februarja 1989

Komjančevi

ZAHVALA

V 91. letu starosti nas je 29. januarja na večer zapustila, previdena z vsemi tolažili vere

Evzebijja Korošec

K večnemu počitku smo jo položili 31. januarja na pokopališče na Vrhu. Zahvaljujemo se vsem, ki so nam izrekli sožalje, vsem, ki so zanjo molili, jo pospremili na zadnji poti — mnogi so prišli tudi z onstran meje —, darovali v dobre namene ali drugače počastili njen spomin. Lepa hvala tudi domačemu g. župniku za opravljene obrede in besede tolažbe ter organistu in ženskem zboru z Vrha, ki je slovo od pokojnice povzdignil s svojim petjem.

Vrh sv. Mihaela - Gorica - Zagraj na 8. dan smrti
5. februarja 1989

Sestri Marcelina in Malči,
hči Evzebijja in ostalo sorodstvo